

இலக்கியங்களில் திறை

பா.ம. ஜெயகலா அ. *

அ. தமிழ்த்துறை, தெ.தி. இந்துக் கல்லூரி, நாகர்கோவில்-2, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Tax in Literature

P.M. Jayakala a,*

^a Department of Tamil, S.T. Hindu College, Nagercoil 2, Tamilnadu, India

* Corresponding Author:

jayakalpm@gmail.com

Received: 27-01-2022

Revised: 28-03-2022

Accepted: 08-04-2022

Published: 30-04-2022

ABSTRACT

From the Sangam era to the present day, tax has been intertwined with our lives. It has been collected under many names like Aayam, Nathu, Kondi, Thira, Kappam, Terudha, Puravu. The revenue generated through this is the primary source of income for the country's economy. Economy is essential for good governance of a country. The government has received a large part of the economy from the citizens in the name of treasury. During the reign of the king, the citizens paid one-sixth of the revenue to the government as treasury. From the Sangam literature to the modern literature, the people pay taxes. Three thousand and one hundred thousand objects indicate that one-sixth of the revenue was received from the people. Night tax has been levied compulsorily in times of war and famine. During times of crisis they have collected taxes in the name of Puravu. The tribute paid by the defeated king to the king who won the war was called Thira. The tax levied on land is called land. The tax levied on business is called business tax. The literature refers to customs imposed on export and import goods as Ulgu. Katha songs and such literature also mention the collection of taxes.

Keywords: Tax, Literature, Aayam, Irai, Ulku, Thirai, Kappam, Puravu

முன்னுரை

ஒரு நாட்டின் வளர்ச்சிக்குப் பொருளாதாரம் இன்றியமையாத ஒன்றாகும். அப் பொருளாதாரத்தின் ஒரு பகுதியாக வரி வசூலிக்கப்பட்டது. திறை என்றால் வரி என்பது பொருள். வரி என்பது மக்களின் வருவாயின் ஒரு பகுதியை அரசு தன் தேவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக பெறுவது. அரசு பலவகையான முறைகளில் தமது கஜானாவைப் பெருக்கிக் கொள்வது இயல்பு அவைகளில் ஒன்றே வரிமுறை. இவ்வரியானது பல்வேறு பெயர்களில் வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க காலம் முதல் தற்காலம் வரை பல்வேறு பெயர்களில் வரியானது வசூலிக்கப்பட்டதை இலக்கியங்கள் நமக்குப் பறை சாற்றுகின்றன.

வரி

வேளாண்மை பொருளாதார நிலையில் பொதுச் செலவுக்காக விளைச்சலில் ஒரு பகுதியை மக்களிடமிருந்து பெறுகின்ற முறை உருவானது. வாணிபமும் தொழில்களும் வளர்ந்த பொழுது வரிவிதிப்பு முறையும் வளர்ந்து பல வித வரிகளை அரசு வசூலிக்க தொடங்கியது. காலம் செல்லச் செல்ல வரியின் அளவு அதிகரித்தது. அரசர்கள் மக்களின் வருவாயினின்றும், திறைப்பொருள்கள் மூலமும், பகைநாட்டின் மீது செய்த போரின் மூலமும் பெற்ற பொருட்களால் தங்கள் வருமானத்தைப்

பெருக்கிக் கொண்டனர். மக்களின் வருவாயின்று பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட வரியானது முக்கியமானதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. வரி பற்றி அறிஞர்கள் பல கருத்துக்களைக் கூறியுள்ளனர். வரி செலுத்துபவர்கள் நேரடியாக எந்தப் பலனையோ, நன்மையையோ எதிர்பார்க்காமல் கட்டாயமாக அரசுக்குச் செலுத்துபவை வரி என்று டெய்லர் கூறியுள்ளார் (Kurusamy, 1984).

பேராசிரியர் செலிக்மான் எல்லோரின் பொது நன்மைக்காக ஏற்படுகின்ற செலவுகளுக்கு எந்த தனிவகை நன்மைகளையும் அளிப்பதற்கு என்று இல்லாமல் ஒருவர் அரசுக்கு கட்டாயமாக செலுத்துவது என்று வரிக்கு விளக்கம் தந்துள்ளார்.

வரியின் பல்வேறு பெயர்கள்

வரியானது பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்பட்டதை இலக்கியங்களும் வரலாற்று நூல்களும் கூறுகின்றன ஆயம், இரவு, இறை, உல்கு, கறை, கொண்டி, திறை (கப்பம்), தெறு பொருள், புரவு என்னும் பொருள்களை அகராதிகள் தருகின்றன.

வரியின் இன்றியமையாமை

தனி மனிதனின் வாழ்வு வளம் பெறவும் ஒரு நாடு நலம் பெறவும் பொருள் இன்றியமையாதது. அரசு செயல்பட, பொருளாதாரம் மிகவும் அவசியம். அப்பொருளின் சிறப்பைத் திருவள்ளுவர், "பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை" என்று கூறியுள்ளார். பொருளாதாரம் வளர்ச்சி பெறவில்லை என்றால் நாடானது வளம் இழந்து வறுமையில் சிக்க நேரிடும். வருவாயின்றி எந்த அரசும் நடவாது. நாட்டைச் சீராக்க ஆட்சி செய்ய அரசனுக்குப் பொருள் வேண்டும். அப்பொருள் இடைவிடாது வேண்டியிறுத்தலின் அது வரும் வழிகளும் நிலையானவையாய் இருத்தல் வேண்டும். எனவே வரியை அரசு அறிமுகம் செய்து மக்களிடமிருந்து வருமானம் பெற்று வந்தது இன்றும் வருகிறது.

இலக்கியங்களில் வரிகள்

சங்க காலத்தில் நிலவிய வரிமுறைகளை சங்க இலக்கியம் தெரிவிக்கின்றன. மக்களின் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கினை வரியாக பெற்றதைப் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையும் முத்தொள்ளாயிரமும் கூறுகின்றன. இதனை,

"-----

அரவகல் அல்குலாய்

ஆறில் ஒன்றன்றோ

புரவலர் கொள்ளும்

பொருள்" (Muthu Ganeshsan,1990)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. குடிமக்களிடமிருந்து அரசன் ஆறில் ஒரு பங்கை வரியாகப் பெற்றுக் கொண்டார் என்பது தெளிவாகிறது.

போர்க்கால வரி (இரவு)

இரவு என்ற வரி மக்களிடம் இருந்து கட்டாயமாக பெறப்பட்டது. மக்களின் விருப்பமில்லாமல் ஓரளவு அச்சுறுத்தலின் பேரில் வசூலிக்கப்பட்ட இவ்வரி போர் அல்லது பஞ்சம் நேர்ந்த பொழுது குடிமக்கள் இடமிருந்து பெற்றுள்ளனர். இதை வள்ளுவர்,

"வேலோடு நின்றான் இடு வென்றது போலும்

கோலொடு நின்றான் இரவு" (Maanikam, 2001)

என ஆட்சிக்குரிய கோலை ஏந்திய அரசன் குடிகளிடம் அதிகமாக வரி வேண்டுகல், வழிப்பறி செய்வோன் வேல் கொண்டு நின்று வழிச் செல்வோரிடம் பொருள் கேட்டலை ஒக்கும் என்கிறார். ஆக போர்காலத்தில் போர்கால வரி வசூலித்த செய்திகளை உணரலாம்.

புரவு

புரவு என்பதற்குப் புரத்தல் அல்லது காத்தல் என்பது பொருள். புரவும் ஒருவகை காப்பு வரியாகும். குறிப்பாக நெருக்கடி நிலை தோன்றுகின்ற போது அதனை பொருளாதார முறையில் சந்திப்பதற்கு புரவு வரி மக்களிடையே விதிக்கப்பட்டதாக பாலுசாமி கூறுகின்றார்.

குடிகளிடம் வரிவேண்டி இரக்கும் சிறுமை உடையவனுக்குக் குடிகளைக் காப்பது பெரும் பாரமாக விளங்குவதைப் புறநானூறு,

"குடிபுரவு இரக்கும் கூர் இல் ஆண்மைச்

சிறியோன் பெறின் அது சிறந்தன்று மன்னே" (Puliyurkecikan, 2002)

என்று கூறுகிறது.

திறை (கப்பம்)

அரசனின் பண்டகசாலைக்கு உரிய வருவாயின் வழியாகத் திறை இருந்துள்ளது. போரில் வெற்றிப் பெற்ற வேந்தர்க்குத் தோல்வியுற்ற மன்னர் செலுத்தும் கப்பம் திறை எனப்பட்டது. இது பொன்னும், மணியுமாகவோ, களிறும் பிறவுமாகவோ கொடுப்பர். அரசருக்குப் பொருள் தேவைப்படும் போது மாற்றார் மீது படையெடுத்துச் சென்று அவர்களைத் தோற்கடித்துப் பொருள் கவர்தலும், திறை கொள்ளுதலும் உண்டு.

கபிலர், செல்வக்கடுங்கோ வாழியதனின் வீரத்தை,

"தொன்று திறைதந்த களிற்றொடு" (Alice, 2014)

என்று கூறுகிறார். தோல்வியுற்ற வேந்தர் திறையாகப் பழைய யானையைக் கொடுத்ததை கூறுகிறது. ஒளவையார் அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் வீரத்தைக் கூறும் போது,

"----- நெல்லின் செம்மல் மூதூர்

நுமக்கு உரித்து ஆகல்வேண்டின், சென்றவற்கு

இறுக்கல் வேண்டும் திறையே" (Puliyurkecikan, 2002)

எனப் பகையரசர்களிடம் உங்களுர் உங்கட்கே வேண்டுமென்ற போய் திறை செலுத்திப் பணிவீராக என்று கூறுகிறார்.

பாண்டிய மன்னன் திறைப்பெற்ற செய்தியை,

"நிறைமதி போல் யானை மேல்

நீலத்தாற் மாறன்

குடை தோன்றஞாலத்

தரசர் திறை கொள்

இறையோ" (Muthu Ganeshsan, 1990)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. பாண்டியனின் போருக்கு அஞ்சி பகை அரசர்கள் திறைப்பொருளோடு வந்து அரண்மனை வாயிலில் நின்றுள்ளனர். இதன் மூலம் வரி செலுத்துவதற்காக காத்து நின்ற செய்தியை அறியலாம்.

திருமாவளவன் வடதிசையை நோக்கிப் படையெடுத்து சென்று வெற்றிப் பெற்று தன் சோழ நாடு திரும்பும் வழியில் மகத நாட்டு மன்னன் வித்யா மண்டபம் ஒன்றைத் திறையாகச் செலுத்தினான் என்று சிலம்பு கூறுகிறது.

மலைபடுகடாம் யானைகளைத் திறையாக் கொடுத்தல் அக்கால வழக்கமாக இருந்துள்ளது என்று கூறுகிறது. நந்தி கலம்பகம் நந்தி மன்னனின் ஆட்சிக்கு உட்பட்ட சேர, சோழ, பாண்டியர்களாகிய தமிழக வேந்தர்களும், வடபுலத்தரசர்களும் தாம் செலுத்த வேண்டிய திறைகளுக்கு ஈடாக யானைகளும், குதிரைகளும் எண்ணிறந்தன கொடுத்ததாக கூறுகின்றது.

செங்குட்டுவனுக்கு அடங்கிய பிற அரசர்கள் குறிப்பிட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்டவாறு திறை செலுத்தி வந்திருக்கின்றனர் என்பதை,

"ஞாலம் காவலர் நாள்திறை பயிரும்,

காலை முரசம் கடை முகத்து எழுதலும்" (Puliyurkecikan, 2001)

என்னும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. நாட்டினைக் காவல் செய்யும் பிற மன்னர்கள் இடுகின்ற திறையினை இடவருக என அழைக்கும் காலை முரசானது வஞ்சிநகரின் கடை வாயிலிலே எழுந்துள்ளது என்கிறார்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் வரிபெறும் முறையை,

"பணிந்தோர் தேஎந் தம்வழி நடப்பப்

பணியார் தேஎம் பணித்துத்திறை கொண்மார்" (Nagarajan, 2014)

என்னும் அடிகள் மூலம் மதுரைக்காஞ்சி கூறுகிறது. தம்மை வழிபட்டோருடைய தேசங்கள் தம் ஏவலைக் கேட்டு நடக்கையினாலே, தம்மை வழிபடாதோருடைய தேசங்களைத் தம் ஏவல் கேட்கும் படி பணிய வைத்து அவர்களிடம் திறை வாங்குவன் என்று அவனது சிறப்பைக் கூறுகிறது.

உதயணகுமார காவியத்தில், பிரச்சோதனன் பிறநாட்டு வேந்தர்கள் தனக்கு மிகவும் அடங்கி திறைப் பொருள் கொணர்ந்துச் செலுத்தும் படி சிறப்புடன் ஆணைச்சக்கர முருட்டி இந்நிலவுலகத்தை ஆட்சி செய்தான் என்று அறிய முடிகின்றது. உதயண மன்னன் நாட்டை திறைப் பொருள் கொண்டு இனிது ஆட்சி செய்தான் என்பதை உதயணகுமார காவியத்தின் வழி அறியலாம் (Somasundaranar, 1964).

நிலவரி (இறை)

இறை என்பது இறைவன் அல்லது அரசனுக்கு மக்களால் வழங்கப்படுவது என பொருள்படும். சங்க காலத்தில் அரசன் இறைவன் என்று கருதப்பட்டான். "உலக பாலர் உருவாய் நின்று அரசன் உலகம் காத்தலின் இறை" என பட்டதாக பரிமேலழகர் கூறியுள்ளார். இறு என்பதன் அடியாக பிறந்த இறை என்பது மக்களால் இறுக்கப்படுவது அல்லது வழங்கப்படுவது எனப்படும். இது பெரும்பாலும் நிலத்தின் மீது விதிக்கப்படும் வரியாகும். நிலமுடையார் யாவரும் அரசுக்கு நிலவரி இறுத்தல் வேண்டும் என்பது நடைமுறையில் இருந்தது.

வள்ளுவர்,

"பொறையொருங்கு மேல்வருங்கால் தாங்கி இறைவற்கு

இறையொருங்கு நேர்வது நாடு" (Manikkam, 2001)

என்னும் குறள் மூலம் பிற நாடுகள் பொறுத்த பாரமெல்லாம் தன்னிடத்தே வரும்போது அவற்றைத் தாங்கி தன்னரசனுக்கு வரிப் பொருள் முழுவதையும் கொடுப்பதே நாடு என்கிறார். இக்குறளின் மூலம் இறைபொருள் செலுத்தியதை உணரலாம்.

தொழில் வரி (ஆயம்)

சூதாட்டத்தில் பங்கு பெறும் இருவர் வரையறுத்துக் கொள்ளும் பந்தயப் பொருள் ஆயம் என அழைக்கப்பட்டது. சூதாட்டத்தில் வெற்றி பெற்றவர் தோல்வியுற்றவனிடமிருந்து பெற்ற தொகை ஆயமாயிற்று. காலப்போக்கில் தொழில் நிமித்தம் அரசுக்கு வழங்கும் தொழில்வரி ஆயம் என்னும் பெயரில் வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆடை வெளுத்து தரும் தொழிலாளி தான் துவைப்பதற்கு பயன்படுத்தும் கல்லிற்கு வரி செலுத்தியமை கல்லாயம் எனப்பட்டதாக பாலுசாமி கூறியுள்ளார்.

கலியுகத்தில் கலிநீசன் தாலிக்கும், கம்பு தடிக்கும் என்று பல்வேறு வரிகளை வசூலித்துள்ளான்.

"தாலிக்கு ஆயம் சருகு முதல் ஆயம்

காலிக்கு ஆயம் கம்பு தடிக்கு ஆயம்

தாலமது ஏறும் சான்றோர்க்கு ஆயம்

தூலமதுக்கு ஆயம் தரணிதனிலே வளர்ந்த

ஆலமரம் வரைக்கும் அதிக இறை வைத்தனனே

வட்டிக்கும் ஆயம் வலங்கைச் சான்றோர் கருப்புக்

கட்டிக்கும் ஆயம் கடுநீசன் வைத்தனனே" (Vivekanandan, 2003).

என்று தாலி முதல் வரி வாங்கியதைப் பாடல் அடிகள் உறுதி செய்கின்றன.

சங்கவரி (உல்கு)

மன்னர் வசூலித்த வரிகளில் உல்கு என்பதும் ஒன்றாகும். அரசரின் பணியாட்கள் வணிகப் பண்டங்களுக்கு இரவு பகலாக உல்கு வாங்கியதை இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இடைக்காலத்தில் இதனைச் சங்கம் என்றனர். இறக்குமதியாகும் வெளிநாட்டுப் பண்டங்களுக்கும் ஏற்றுமதியாகும் உள்நாட்டு பண்டங்களுக்கும் உல்கு வாங்கப்பட்டதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை,

"அணர்ச்செவி கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்

உல்குடைப் பெருவழி -----" (Mohan, 2014).

என்னும் அடிகளால் தெரிவிக்கிறது. உள்நாட்டுப் பெருவழிகளில் உள்நாட்டு பண்டங்களுக்கு உல்கு செய்தனர். பட்டினப்பாலையும் உல்கு பெற்ற செய்தியை,

"நல்லிறைவன் பொருள் காக்கும்

தொல்லிசைத் தொழில் மாக்கள்

காய்சினந்த கதிர்ச் செல்வன்

தேர்பூண்ட மாஅ போல

வைகல் தொறும் அசைவின்றி

உல்குசெய " (Nagarajan, 2014).

என்னும் அடிகள் மூலம் அறிவுறுத்துகின்றது. கடல் வாணிகத்துக்குரிய ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பொருள்களால் அரசுக்கு உல்கு மிகுதியாகக் கிடைத்தது. கதிரவன் குதிரைகளுக்கு நாள் முழுமையும்

ஓய்வு இல்லாதது போல கரிகால்வளவனது சுங்கச்சாவடியில் வேலை செய்தவர்கள் ஓய்வின்றி ஏற்றுமதி இறக்குமதி பண்டங்களை அளவிட்டுச் சுங்கம் வாங்கி வந்தனர் என்று அறியலாம். வரியானது இலக்கியங்களில் பல பெயர்களில் வழங்கி வந்துள்ளன. இதுபோன்று திருவிதாங்கூரில் மக்களிடம் பல பெயர்களில் வரிகள் வசூலிக்கப்பட்டுள்ளன.

கதைப் பாடல்களில் வரி

கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடல்கள் பாடுவது அல்லது பாடலில் கதை பொதிந்து வருவது கதைப்பாடல் என்றழைக்கப்படும். கதைப்பாட்டு என்ற இலக்கிய வகையானது மக்களது வாயில் வாழ்கிறது என்று கூறுவது உண்டு கதைப்பாடல் என்பது வாய்மொழியாக ஆரம்ப காலத்தில் மக்களிடம் வழங்கி வந்த நாட்டுப்புற கதையாகும். பொழுதுப் போக்கிற்காகப் பாடப்பெற்ற கதைப்பாடல் இன்று நமக்கு வரலாற்றுச் செய்திகளை தருகின்றன.

ஓட்டன் கதைப்பாடல்

"முட்கோட்டை தன்னிலே ஆயம் தீர்க்கும் பெரும்துறையாம்

அந்த ஆயக்காரர் தம்மோடு அவன் அளவளாவிப் பேசுடுவான்" (Sunmuga Sundaram, 2001).

இக்கதைப்பாடலில் இடம்பெற்ற ஆயக்காரர் என்ற சொல் வரி வசூலிப்போரைக் குறிப்பதாகும். வரி வசூல் செய்பவர்களைக் குறிப்பிடுவதின் மூலம் மக்களிடமிருந்து வரியானது வசூல் செய்யப்பட்ட செய்தியை அறியலாம்.

ஈனமுத்துப் பாண்டியன் கதைப்பாடல்

இக்கதை பாடல் சிவணைஞ்சு பெருமாள் வரி வாங்கியதை கூறுகின்றது.

"சிங்கம்பட்டி ஆதிக்கத்தில்

சிவணைஞ்சு பெருமாள் துரை

ஆறில் ஒன்று கடமை வாங்கி

அசையாத மணியும் கட்டி

ஆண்டிருக்கும் நாளையிலே" (Sunmuga Sundaram, 2001).

இவ்வடிகள் ஆறில் ஒரு பகுதி வரி பெற்றதைக் கூறுகிறது.

பாலம்மாள் கதைப்பாடல்

விஜயாபதி என்ற ஊரில் இருந்த வெள்ளைக்கார அதிகாரி வரிப்பணம் வசூலிக்க இருக்கந்துறைக்கு வந்தார்.

"கிஸ்தி பணம் வசூல் செய்ய

துரையும் சேவகருமாக

வெள்ள குதிரை ஏறி

அப்படி வருகிறார்கள்" (Sunmuga Sundaram, 2001).

இவ்வடிகள் இதனை உறுதி செய்கின்றன. இதில் இடம்பெற்ற கிஸ்தி என்ற சொல் வரியை குறிக்கின்றது.

சிவராமப்பாண்டியன் கதைப்பாடல்

மறுகால் தலை ஊரில் சொக்கலிங்கப் பிள்ளை கிராம அதிகாரியாகவும், மால கண்டத் தேவர் தலையாரியாகவும் இருந்தனர். இருவரும் சொக்கலிங்கபுரத்திற்கு வரி வசூல் செய்ய சென்றதை,

"சொக்கலிங்க புரமதிலே

கிஸ்தி பணம் வாங்கணுமே

இருசால் பணம் பிரிக்க வேண்டி

இருபேரும் புறப்பட்டார்கள்"

இவ்வடிகள் உறுதி செய்கின்றன (Sunmuga Sundaram, 2001).

கட்டபொம்மன் கதை

தென்னாட்டில் நவாபு ஆட்சியில் பாளையக்காரர்கள், குறுநில மன்னர்களாக இருந்தனர். இவர்கள் நவாப்புக்குக் கப்பம் கட்ட மறுத்ததால் பாஞ்சாலங்குறிச்சியார் பாளையக்காரர்களிடம் வரி வசூலித்து, ஒரு பகுதியைத் தாம் எடுத்துக் கொண்டு மீதியை நவாப்புக்கு அனுப்பும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டனர். முகம்மது அலி நவாப்பாய் இருந்த காலத்தில் கம்பெனியாரிடம் வாங்கிய கடனுக்கு ஈடான தென்னாட்டில் வரி வசூலிக்கும் உரிமையைக் கம்பெனியாருக்குக் கொடுத்தான். உரிமைப் பெற்ற கம்பெனியார் பாளையக்காரர்களிடம் வரி வசூலித்தனர். பாளையக்காரர்கள் பலர் கம்பெனியாருக்கு கட்டுப்பட்டு கப்பம் கட்டிய போதிலும் கட்டபொம்மன்," வயிறு வளர்க்க வந்த வணிகக் கம்பெனியாருக்கு வரி செலுத்தப் போவதில்லை என்றார்" (Bandaranambiyar, 1964).

வரி வசூலிக்கும் அதிகாரியிடம் கட்டபொம்மன், வரி செலுத்தும் வழக்கம் எங்கள் பரம்பரையினருக்கு இல்லை என்றான். துரை பெயரளவில் சிறு தொகையாவது வரியாக தரவேண்டும் என்று கேட்க விர்பாண்டியன் நாடோடிகளுக்கு நாங்கள் வரி கொடுப்பதா? என்று சீறி எழுந்தான் என கட்டபொம்மன் கதை ஆங்கிலேயரின் வரி வசூலிப்பை கூறுகின்றது (Bandaranambiyar, 1964).

செண்பம்ம குட்டி, நீலம்மகுட்டி கதைப்பாடல்

சோழக மன்னன் குமரி மாவட்டத்தில் எல்லா ஜாதி மக்களையும் அழைத்து வந்து மார்த்தாண்டவர்மாவின் உதவியோடு தங்கி ஆட்சி செய்தான். அச்சமயம் சோழரசன் வரி பெற்றதை,

"----- ஆறில் ஒரு கடமை தாண்டி

அசையாத மணியையும் கட்டி பஞ்சவர்ண கிரீடம் வைத்து

பாவினயாய் யாண்டிருந்தார்" (Sunmuga Sundaram, 2001).

என சோழன் ஆறில் ஒரு பகுதியை வரியாக வசூலித்து ஆட்சி செய்ததை அறியமுடிகின்றது.

அகிலத்திரட்டு அம்மானையில் வரி

அகிலத்திரட்டு அம்மானையில் மக்களிடமிருந்து வசூலித்த வரிகள் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளன. அரசன் ஆறில் ஒரு பகுதி மட்டும் வரியாக வசூலித்ததை,

"ஆறில் ஒரு கடமை அசையாமல்தான் வேண்டித்

தேறியே சோழன் சீமை அரசாண்டிருந்தான்" (Vivekanandan, 2003)

என்னும் அடிகள் கூறுகின்றன. சோழ மன்னன் வரி வசூலித்த முறை மாறுபட்டிருந்ததை,

"ஆறில் ஒரு கடமையது தரவே மாட்டோம் என்று

மாறு ஒருவர் சொன்னால் மன்னன் மறுத்தே கேளான்

பன்னிரண்டு ஆண்டு பரிவாய் இறை இறுத்தால்

பின் இரண்டு ஆண்டு பொறுத்து இறைதாரும் என்பான்

இவ்வகையாய் சோழன் இராச்சியத்தை ஆண்டிருந்தான்" (Vivekanandan, 2003)

என்னும் அடிகள் மூலம் அறியலாம் வருமானத்தில் ஆறில் ஒரு பங்கை வரியாக தரமாட்டோம் என்று யாராவது கூறினால் சோழ மன்னன் அவரையே வற்புறுத்தி கேட்க மாட்டான். 12 வருடங்கள் ஒழுங்காக வரி கொடுத்திருந்தால் இரண்டு ஆண்டுகள் வரியை தவிர்த்து மீண்டும் வரி தரக் கூறிடுவான். அப்படியாக சோழன் சிறந்த ஆட்சி தந்தான் என்று கூறுகிறது.

முடிவுரை

வரி என்பது மக்கள் வாழ்க்கையோடு இரண்டற கலந்த ஒன்றாகும் இது சங்க கால முதல் தற்காலம் வரை நடைமுறையில் இருந்து கொண்டே இருக்கின்றது. இவ்வரியினை ஆயம், இரவு, இறை, உல்கு, கறை, கொண்டி, திரை, கப்பம், தெறுபொருள், புரவு என பல பெயர்களில் இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இதன் மூலம் கிடைக்கும் வருவாயே நாட்டின் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படை ஆதாரமாக இருந்து வருகின்றது. மன்னர் காலங்களில் வருவாயில் ஆறில் ஒரு பகுதியினை வரியாக வசூலிக்கப்பட்டதை இலக்கியங்களும் வரலாற்று ஆவணங்களும் சான்றுப் பகர்கின்றன. போர், பஞ்சம் மற்றும் நெருக்கடி காலங்களில் இரவு, புரவு என்ற பெயர்களில் மக்களிடமிருந்து வரியானது கட்டாயமாக வசூலிக்கப்பட்டுள்ளது. போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னனுக்கு தோல்வியுற்ற மன்னன் செலுத்திய கப்பத்தினை திரை என இலக்கியங்கள் சான்றுப் பகர்கின்றன. நிலம் வைத்திருப்பார் அரசுக்கு நிலவரி செலுத்தி வருகின்றனர். ஏற்றுமதி, இறக்குமதி பொருள்களுக்கு சுங்கவரி ஆனது வசூலிக்கப்படுகிறது. தொழிலின் காரணமாக வசூலிக்கப்படும் வரியினை தொழில்வரி என்பவர் இவ்வாறு வரியானது பல்வேறு பெயர்களில் இன்றும் குடிமக்களிடமிருந்து அரசாங்கம் பெற்றுக் கொள்கின்றது.

References

- Alice (2014) Pathittupadhu, New Century Book House, Chennai, India
- Bandaranambiyar (1964), Kattabomman Kathai, Jekaselvan Company, Tiruchirappalli, India
- Kurusamy (1984), Pothunithi, Kuru. Themozhi, Thiruchendur, India
- Manikkam (2001), Thirukkural, Tendral Nilaiyam, Chithambaram, India
- Mohan (2014), Patthuppattu (1), New Century Book House, Chennai, India
- Muthu Ganeshsan (1990), Mutthollairam, Mullai Nilaiyam, Chennai, India
- Nagarajan (2014), Patthuppattu (2), New Century Book House, Chennai, India
- Puliyurkecikan (2001), Silappathikaram, Parinilaiyam, Chennai, India
- Puliyurkecikan (2002), Purananuru, Parinilaiyam, Chennai, India
- Shanumuga Sundaram (2001), Aynthukathai Padalkal, Nellaivattaram, Tannane Pathippakam, Bangalore, India
- Somasundaranar (1964), Uthayanakumara Kaviyam, Kalaka Veliyedu, Chennai, India
- Vivekanandan (2003), Akilathirattu Ammanai (Vol. 1,2), Vivekananda pathippagam, Nagercoil, India

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License